

En tilsvarende afvisning kan man ikke uden videre komme med over for de private arbejdsgivere, for vi har endnu ikke fået gennemført et regelgrundlag, som overlader finansieringen af de afledede offentlige udgifter til førtidspensionering, sygehusudgifter m.v. til private arbejdsgivere.

Det bør efter SF's opfattelse være et projekt, som arbejdsministeren skal prioritere højt, og som vil kunne skille fårene fra bukkene og give følgende fordel:

Den enkelte arbejdsgiver vil have en pengemæssig interesse i at få sine hovedorganisationer, f.eks. Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger og Dansk Arbejdsgiverforening, til at gå langt mere aktivt ind i udviklingen af et godt arbejdsmiljø.

Det er et pres fra bunden af, og det er ikke så ringe, og det er dér, vi skal hen.

Og så tilbage til ministerens flotte melding om, at arbejdsmiljøet bør gøres til en folkesag.

Man kan altid overveje, hvad der skal til. Oplysning er naturligvis en god idé, og ministerens projekt med at kære de bedste virksomheder som f.eks. for nylig Coloplast er en anden god idé.

SF har en tredje god idé: Lad os starte med at udvide arbejdsmiljøloven til også at omfatte elever og studerende. Herved vil alle børn og unge få en aktuell grund til at interessere sig for arbejdsmiljøet.

Det kan nemlig ikke læres, det skal opleves, og det skal være en del af elever og studerendes almindelige dagligdag. Først da får vi gjort arbejdsmiljøet til en folkesag, der er fremtidssikret, og som uvægerlig vil få indflydelse i de mange hjem, når børnene kommer hjem og vil diskutere arbejdsmiljø. Det er jo en smart måde at få gennemført ministerens projekt på med et snuptag.

Og nu tilbage til de nødvendige konkretiseringer:

Jeg er ked af at måtte sige, at arbejdsministerens redegørelse er tam og ukonkret sammenlignet med Arbejdstilsynets mere kraftfulde debatoplæg.

Lad mig komme med et eksempel: Under overskriften »Tilsyn med leverandører samt projekterende og rådgivende« anfører arbejdsministeren blot, at der skal ske noget.

Det havde været rart, om ministeren herunder havde skrevet: »Der gennemføres tilsyn med projektering, planlægning, rådgivning om produktionsforhold osv.«, eller: »Der åbnes

mulighed for at kræve dokumentation for, at der er foretaget arbejdsmiljøvurdering også i forbindelse med mindre betydende erhvervsbyggeri.«

Lidt mere forpligtende ord havde været på sin plads, for ingen er vel uenig i, at et hurtigt og skrabet byggeri, en ny produktionsmåde ofte giver anledning til en lang række ulykker eller arbejdsbetingede lidelser, hvis arbejdet ikke er gennemtænkt fra en arbejdsmiljøpolitisk synsvinkel. Havde Arbejdstilsynet ressourcer til at gå ind i en vejledning, inden et byggeri el.lign. sættes i gang, ville mange arbejdsmiljøproblemer kunne undgås.

Hvis arbejdsministeren skal være mere forpligtende på dette punkt i redegørelsen, giver det imidlertid ministeren to problemer, nemlig for det første, at det koster penge at sætte Arbejdstilsynet i stand til at løfte denne opgave, og for det andet, at arbejdsgiverne synes, det er til besvær.

Men arbejdsministeren skal vide, at SF til enhver tid er villig til at danne det parlamentariske grundlag for en mere effektiv indsats for at sikre arbejdsmiljøet. Det kan handle om arbejdsmiljøafgifter, og det kan handle om andre effektiviserings tiltag – vi er parate – så vi kan fejre en bedre fødselsdag for arbejdsmiljøloven, næste gang den bliver rund.

Vibeke Peschardt (RV):

For ikke så mange dage siden så jeg i en avis en beskrivelse af resultaterne af, at en kommune systematisk havde sat fokus på og derefter realiseret sine planer for et godt arbejdsmiljø.

Resultaterne var helt entydige: Sygeligheden blandt de ansatte var faldet markant og arbejdsklimaet i virksomheden forbedret væsentligt.

Og gevinsten både for de ansatte og for arbejdsgiverne og på lang sigt for samfundet som helhed er lige så entydig: Alle får det bedre, når arbejdspladserne fungerer godt og tager de rigtige hensyn.

Hvis alle arbejdspladser i Danmark gjorde som den kommune, ville samfundet på sigt kunne spare udgifter i sundheds- og sygehussektoren, og hvad der er allervigtigst: Masser af mennesker ville få et bedre liv.

Slutmålet eller visionen for det fremlagte handlingsprogram er ønsket om, at alle virksomheder – offentlige såvel som private og store såvel som små – vil gøre det samme som den kommune.